

Thesis Title A Home-based Nursing Intervention Program for Enhancing
Quality of Life of Stroke Survivors

Author Ms. Totsaporn Khampolsiri

Degree Doctor of Philosophy (Nursing)

Thesis Advisory Committee

Associate Professor Dr. Linchong Pothiban Chairperson

Assistant Professor Dr. Khanokporn Sucamvang Member

Assistant Professor Dr. Sirirat Panuthai Member

ABSTRACT

Stroke survivors usually experience a decrease in quality of life (QOL) after discharge from the hospital. This study used repeated measures experimental design to determine the difference between QOL, functional ability, depression, and perceived social support from family between stroke survivors receiving a home-based nursing intervention program and those without the program.

Sample included 58 stroke survivors aged 45 years and over, who had been discharged from hospital within one year after stroke. All subjects were randomized into experimental and control groups; 30 in the experimental group and 28 in control group. The experimental group received nursing intervention program which composed of educational and counseling activities to enhance self-care of stroke

survivors and their family caregivers at home, while control group received usual care. Data was collected at baseline, week-6, and week-12 after the intervention. Research instruments included 1) Demographic Data Questionnaire, 2) Barthel Activity of Daily Living Index, 3) Thai Geriatric Depression Scale-Short Form, 4) Perceived Social Support from Family Scale, and 5) Stroke Impact Scale to assess QOL. All instruments were tested for validity and reliability and reported at an acceptable level. Data were analyzed using descriptive statistic and repeated measure analysis of variance.

The study results showed that functional ability of the experimental group was significantly increased over time, whereas the control group increased in week-6 and remained unchanged in week-12. Depression in the experimental group significantly decreased over time, but in the control group it was unchanged. The perceived social support from family did increase but not significantly over time in either group. QOL significantly increased in both groups but more in the experimental group. The results demonstrated that there was no significant difference in functional ability, depression, perceived social support from family, and QOL between the two groups in week-12. However, the greater increase in functional ability, perceived social support from family and QOL, and the greater decrease in depression in the experimental group suggested that the intervention is somewhat effective. Further study should be performed on a larger sample size with longer duration of follow-up to identify long term impact of the program.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ โปรแกรมการปฏิบัติการพยาบาลที่บ้านเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้ทีรอด
ชีวิตจากโรคหลอดเลือดสมอง

ผู้เขียน นางทศพร คำผลศิริ

ปริญญา พยาบาลศาสตรดุษฎีบัณฑิต (พยาบาลศาสตร์)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร. ลินจง	โปธิบาล	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกพร	สุคำวัง	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริรัตน์	ปานอุทัย	กรรมการ

บทคัดย่อ

ผู้ทีรอดชีวิตจากโรคหลอดเลือดสมองขณะกลับไปอยู่ที่บ้านมักพบว่ามึนคุณภาพชีวิตลดลง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบสองกลุ่มวัดซ้ำหลายครั้ง เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับคุณภาพชีวิต ความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวัน ความซึมเศร้า และการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวของผู้ทีรอดชีวิตจากโรคหลอดเลือดสมอง ระหว่างผู้ทีรอดชีวิตจากโรคหลอดเลือดสมองกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการปฏิบัติการพยาบาลที่บ้านและกลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรม

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ทีรอดชีวิตจากโรคหลอดเลือดสมองที่ออกจากโรงพยาบาลกลับไปอยู่ที่บ้านไม่เกิน 1 ปี และมีอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไปจำนวน 58 ราย สุ่มเข้ากลุ่มทดลอง 30 รายและกลุ่มควบคุม 28 ราย กลุ่มทดลองได้เข้าร่วมในโปรแกรมการปฏิบัติการพยาบาลซึ่งประกอบด้วยให้ความรู้และให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมการดูแลตนเองของผู้ทีรอดชีวิตจากโรคหลอดเลือดสมองและครอบครัวที่บ้าน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการดูแลตามปกติ การเก็บรวบรวมข้อมูลทำก่อนให้การพยาบาล หลังให้การพยาบาล 6 สัปดาห์และ 12 สัปดาห์ โดยใช้เครื่องมือได้แก่ 1) แบบบันทึกข้อมูลพื้นฐานของผู้ป่วย 2) ดัชนีความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันของบาร์เทิล 3) แบบวัดภาวะซึมเศร้าสำหรับผู้สูงอายุไทย 4) แบบวัดการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและ 5) แบบวัดผลกระทบจากโรคหลอดเลือดสมองเพื่อประเมินคุณภาพชีวิต แบบวัดที่ใช้ได้ผ่านการ

ทดสอบคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยายและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวันในกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่สัปดาห์ที่ 6 และ 12 หลังการได้รับโปรแกรม แต่ในกลุ่มควบคุมเพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 6 แต่ไม่เปลี่ยนแปลงในสัปดาห์ที่ 12 ส่วนความซึมเศร้านั้นพบว่ากลุ่มทดลองมีระดับความซึมเศร้าลดลงอย่างมีนัยสำคัญตลอดทุกช่วงของการวัด แต่กลุ่มควบคุมระดับความซึมเศร้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง สำหรับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวของทั้งสองกลุ่มนั้นพบว่าเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญตลอดทุกช่วงของการวัด ในขณะที่คุณภาพชีวิตของทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญแต่กลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่า ผลการศึกษาไม่พบความแตกต่างระหว่างความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวัน ความซึมเศร้า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และคุณภาพชีวิตระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสัปดาห์ที่ 12 อย่างไรก็ตามการที่กลุ่มทดลองมีความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวัน มีการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และมีคุณภาพชีวิตเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม และมีความซึมเศร้าลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของโปรแกรมการปฏิบัติการพยาบาลที่บ้าน ดังนั้นควรมีการติดตามผลของโปรแกรมในระยะยาวและในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ขึ้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved